

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 479/11
13.01.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву министра одбране Републике Србије, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда У 2089/11 од 06.07.2011. године, са противном странком В.П. из Б, кога заступа пуномоћник Ђ.Т, адвокат из Б, у предмету престанка професионалне службе у војсци, у нејавној седници већа одржаној дана 13.01.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом уважена је тужба тужиоца В.П. из Б. и поништена наредба министра одбране Републике Србије број 1-37 од 24.01.2011. године, којом је утврђено да је престала професионална војна служба тужиоцу са даном 31.12.2007. године, са разлога што је навршио 30 година стажа осигурања, а потребе службе захтевају престанак професионалне војне службе.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, због повреде закона, подносилац истиче да је том пресудом повређен члан 61. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" број 46/96) и да је иста у колизији са пресудом Врховног суда Србије У343/08 од 10.12.2008. године, којом је поништена наредба министра одбране од 30.11.2007. године због формално правних недостатака у образложењу, као и пресудом Управног суда 6 У 10366/10 (2009) од 16.12.2010. године, којом је поништена наредба министра одбране од 15.05.2009. године због пропуста учињених у смислу члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку – оспорена наредба није садржала оригинал потписа министра одбране који је наредбу донео тако да ова управна ствар није мериторно решена од стране суда. Наводи да је изрека побијане пресуде противречна разлозима, а дати налози су неодређени и неразумљиви. Сматра да је правно тумачење дато у образложењу побијане пресуде неутемељено јер, по ставу подносиоца захтева, прописи који се примењују приликом доношења новог акта могу бити само они који су били на снази кад је управна ствар решавана, уколико је поступак покренут по службеној дужности. Предлаже да суд уважи захтев и преиначи или укине побијану пресуду.

Противна странка није доставила одговор на захтев иако јој је исти уредно уручен дана 21.11.2011. године, према доставници у списима предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Из списка предмета Управног суда У 2089/11 произлази да је оспорена наредба донета у поновном поступку у извршењу пресуде Управног суда 6 У. 10366/10 од 16.12.2010. године, којом је поништена наредба министра одбране број 1-275 од 15.05.2009. године о престанку професионалне војне службе В.П. са 31.12.2007. године, јер у списима предмета, као ни на оспореној наредби која је достављена уз тужбу, не постоји оригинал потписа министра одбране који је наредбу донео, већ само препис оспорене наредбе, чију је тачност оверило лице, чији су лични подаци наведени, са печатом туженог органа. Оспорена наредба је донета по службеној дужности дана 24.01.2011. године на основу члана 18. став 1. тачка 6. Закона о Војсци Србије и у образложењу наредбе је наведено да је В.П. престала војна служба са разлога прописаних одредбом члана 107. став 2. Закона о Војсци Југославије, јер је навршио 31 годину, 9 месеци и 28 дана пензијског стажа закључно са 22.11.2007. године, а потребе службе захтевају престанак професионалне војне службе.

Оцењујући законитост наведене наредбе Управни суд је нашао да је истом повређен закон на штету тужиоца с обзиром да, услед наступања правних последица поништаја, у поновном поступку тужиоцу

може да престане професионална војна служба само са даном који следи након дана доношења акта о престанку службе, значи убудуће. Оспореном наредбом тужиоцу је престала служба са даном 31.12.2007. године применом материјалног прописа који више није био на снази, и то Закона о Војсци Југославије, који је престао да важи 01.01.2008. године доношењем Закона о Војсци Србије. Такође, према налажењу Управног суда, образложење оспореног акта не садржи разлоге који су били одлучни за одређивање дана 31.12.2007. године као датума престанка професионалне војне службе тужиоцу, па је учињена и повреда члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Према оцени Врховног касационог суда, правилно је Управни суд нашао да је у оспореној наредби погрешно примењено материјално право. Ово стога што је та наредба донета 24.01.2011. године у време када је у примени био Закон о Војсци Србије, који је иначе ступио на снагу 01.01.2008. године и који у прелазним и завршним одредбама не прописује могућност примене Закона о Војсци Југославије у погледу престанка професионалне војне службе. Такође, основано се у образложењу побијане пресуде указује и да наведена наредба не садржи одлучне разлоге који би указивали на датум престанка професионалне војне службе тужиоцу. Са ових разлога, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је одлучено побијаном пресудом.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је побијаном пресудом повређен члан 61. Закона о управним споровима и да прописи који се примењују приликом доношења новог акта могу бити само они који су били на снази у време када је управна ствар решавана, па је нашао да су ти наводи неосновани. Ово стога што је наведеним чланом 61. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" број 46/96), између осталог, прописано да се кад суд поништи акт против кога је био покренут управни спор предмет враћа у стање у коме се налазио пре него што је поништени акт донесен. Пресудом Управног суда 6 У 10366/10 (2009) од 16.12.2010. године је поништена наредба министра одбране број 1-275 од 15.05.2009. године, што значи да је поступак враћен у ону фазу у којој је био пре доношења поништене наредбе. То, такође, значи да су поништене и правне последице које је та наредба произвела, с обзиром да иста више не постоји, из чега произлази да В.П. није престала професионална војна служба по члану 107. став 2. Закона о Војсци Југославије, којим је прописано да професионалном официру, односно професионалном подофициру служба престаје кад наврши најмање 30 година стажа осигурања, ако то захтевају потребе службе. Акт о престанку професионалне војне службе применом наведеног члана закона, према оцени Врховног касационог суда, не представља декларативни управни акт, који по правилу делује *ex tunc* односно има ретроактивно дејство и утврђује одређиву последицу која је наступила по сили закона. Ово са разлога што су чланом 107. став 4. Закона о Војсци Југославије прописани случајеви престанка службе по сили закона, па би акти донети применом тог прописа имали декларативни карактер, јер престанак службе мора да настане испуњењем законом прописаних услова, а у које не спада и основ по коме је тужиоцу престала служба. Дана 01.01.2008. године ступио је на снагу Закон о Војсци Србије ("Сл. гласник РС" бр. 116/07, 88/09 и 111/010), који у члану 197. став 1. прописује да даном ступања на снагу тог закона престаје да важи Закон о Војсци Југославије ("Сл. лист СРЈ" бр. 43/94... 37/02 и "Сл. лист СЦГ" 7/05 и 44/05). Како је у време доношења наредбе од 24.01.2011. године био у примени Закон о Војсци Србије, Врховни касациони суд налази да је требало ценити испуњеност услова за престанак професионалне војне службе по потреби службе по новом пропису. Ово нарочито стога што у Закону о Војсци Србије у прелазним и завршним одредбама није предвиђена могућност примене одредби Закона о Војсци Југославије у оваквим случајевима. Чланом 197. став 2. Закона о Војсци Србије је прописано да привремено остају на снази одредбе Закона о Војсци Југославије, наведене у тој одредби, али не и оне које се односе на престанак професионалне војне службе. Стога, испуњеност услова за доношење акта о престанку професионалне војне службе по потреби службе, након поништаја тог акта, донетог применом Закона о Војсци Југославије, у управном спору, цени се према Закону о Војсци Србије. С обзиром на наведено, неосновани су наводи захтева да прописи који се примењују приликом доношења новог акта уместо оног поништеног пресудом могу бити само прописи који су били на снази кад је управна ствар решавана, уколико је поступак покренут по службеној дужности, јер ниједном законском одредбом није предвиђена разлика у правним последицама поништаја акта у поступку покренутом по службеној дужности или у поступку покренутом по захтеву странке.

Цењени су и наводи захтева да је побијана пресуда у колизији са пресудом Врховног суда Србије У. 343/08 од 10.12.2008. године, као и пресудом Управног суда 6 У 10366/10 (2009) од 16.12.2010. године, јер је тужени орган поступио по налозима суда и отклонио формално правне недостатке на које му је указано, па је Врховни касациони суд нашао да су ти наводи неосновани. Ово стога што се из образложења наведене пресуде Врховног суда Србије види да је наложено туженом органу да у поновном поступку потпуно и правилно утврди чињенично стање и да без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права донесе нову на закону засновану одлуку. Оспорена наредба је донета у поновном поступку, али уз погрешну примену материјалног права, односно закона који у време одлучивања није више био у примени и учињену битну повреду поступка, мада су отклоњени пропусти у вези потписа исте, јер је наредбу потписао министар одбране, који је и донео.

Врховни касациони суд је ценио и наводе захтева да је изрека побијане пресуде противречна разлозима и да су дати налози неодређени и неразумљиви, па је нашао да су ти наводи неосновани, јер је побијана пресуда правилна и на закону заснована, а за одлуку у диспозитиву пресуде су у образложењу дати јасни чињенични и правни разлози.

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.